

[H. P. Johansen.]

Tale gav Anledning til ikke ringe Diskussion i Pressen. Der blev skrevet en hel Del, som ikke havde noget med Virkeligheden at gøre, om noget, som hverken var sagt eller ment. Men der fremkom tillige ved den Lejlighed en hel Del, som var i Tilslutning til Ministerens Tale; det gælder ogsaa den Del af Pressen, der ellers ikke plejer at være særlig velvillig over for den nuværende Regering og over for de Forslag, som den nuværende Regering fremkommer med, og jeg vil gerne anføre et ganske kort Citat fra den nævnte Pressedebat, et Citat, der har staaet i et af de største og mest udbredte Dagblade, som tilhører Venstrepartiet. Citatet har følgende Ordlyd:

„Hvis Lovene til Opretholdelse af Ro og Orden ikke er strenge nok, maa de skærpes!

Vi har altid syntes,“

skriver Bladet,

„at det var godt, at vi fik Forbud mod Uniformer. Saadanne Latterligheder skal man ikke finde sig i; heller ikke i Hundepistoler eller andet Legetøj i Rigsdagen.

Disse Urostiftere er ikke dømt for haardt. Der er andre, hvis Brøde i Virkeligheden ikke var nær saa stor, som er kommen meget stærkere heran.

Vi skal staa Vagt om Friheden; vi skal slaa Urostifterne ned.“

og Bladet tilføjer saa bl. a., at det naturligvis bør være saaledes, at Folk inden for Folkestyrets Rammer kan sige deres Hjertens Mening netop for Frihedens Skyld.

Som man ser, er dette Citat holdt i yderst parlamentariske Vendinger, men det er ikke uden Næb og Kløer, tværtimod er det en meget skarp Tilkendegivelse, der kommer frem i dette Venstreblad. Der tales om at slaa Urostifterne ned, der tales om at skærpe Lovene, hvis de ikke er strenge nok til at opretholde Ro og Orden, og der tales om Ytringsfriheden, men vel at mærke inden for Folkestyrets Rammer, og det kan vel kun forstaas saaledes, at der nok skal være en udstrakt Ytringsfrihed, endogsaa en meget vid Ytringsfrihed her i Landet, men der skal ikke være en ubegrænset Ytringsfrihed, der ligefrem undergraver Folkestyrets Idé og Folkestyret. Med andre Ord: der bør ikke være Frihed til en systematisk, bevidst usand Nedrakning af alt det og alle dem, der repræsenterer Folkestyret her i Landet. Nu vil man maaske sige dertil, at det har der heller aldrig været, og det er der heller ikke den Dag i Dag. Det er maaske rigtigt, men Straffen kan jo være saa ringe, at der er for mange, der

benytter sig af disse Metoder, betaler de 200 Kr., det koster, og saa fortsætter med Agitationen paa samme Vis.

Naar jeg har nævnt dette Citat og knyttet nogle faa Bemærkninger til det, er det af to Grunde. For det første synes jeg, at dette Citat i ikke ringe Grad er paa Linie med de Lovbestemmelser, der her er Tale om, og maaske netop med de Paragraffer, der bliver mest Diskussion om, naar vi kommer længere ind i Arbejdet. Den anden Grund er, at jeg tror, at mindst 90 pCt. af Befolkningen deler den Opfattelse, som er kommet til Orde her, og som giver sig Udtryk i fire korte Sætninger: at vi skal staa Vagt om Friheden, at vi skal holde Urostifterne nede, at vi ikke skal være bange for at skærpe Landets Love, hvis det er nødvendigt, og at vi — lad mig føje det til — ikke skal vente med at gøre det, indtil det bliver for sent.

Jeg mener ogsaa, at mange i det danske Folk vil sige ja til den Opfattelse, at naturligvis skal der være al mulig Plads for Ytringsfriheden her i Landet, men vi skal ikke ud i den rene Karikatur med Hensyn til Ytringsfriheden; den danske Lovgivning, især den danske Straffelovgivning, maa have en saadan Karakter, at den passer til Tiden. Og Tiden er nu engang ikke den samme, som den var for 30 Aar siden eller blot som for 10 Aar siden, heller ikke paa det Omraade, vi her er inde paa. Vi har vist alle sammen lagt Mærke til en hel Del nye Metoder, der er dukket op, Metoder, som der kan være Grund til at beskæftige sig lidt alvorligt med.

Man kunde, for at tage nogle Eksempler, nævne Skyderiet i Rigsdagen, der efter min Mening er en saa utilbørlig Handling, at der er Grund til at straffe den betydeligt haardere, end den kan straffes efter den nugældende Straffelov, eller jeg kunde pege paa de brutale Forstyrrelser af politiske Møder, som man hører om. Nu kan man dertil sige, at det er ikke noget nyt, det har man altid haft noget af, og det har vi vel sagtens nu og da alle sammen været udsat for; men det hele har jo faaet en helt anden og langt mere voldsom og langt mere brutal Karakter end hidtil. Det er, ikke mindst efter de Beretninger, som man har hørt nede fra Sønderjylland i den senere Tid, næsten, som om det var smaa Borgerkrige, der hist og her udkæmpedes ved politiske Møder. Man kunde ogsaa nævne den Raceforfølgelse, der saa smaat har begyndt at vise sig herhjemme, og man kunde nævne de sidste Opfindelser paa Agitationens Omraade, de saakaldte poli-